

мудрі... крадуть вони діточки, очі випалюють, ноженьки ломлять... рученьки крутять.

Роман: (з розпукою): Людоньки, одурію!

Семен: Романа, спам'ятайся на Бога! Він тебе не лише!

СЦЕНА V.

(Входить Дідусь і веде обезсилена Галя. — Дівчата, між ними Марійка, оточують їх).

Дідусь: А що люде, нема сліду?

Семен: Ось, старець Божий, каліка, йде, каже, що бачив циганів, та ще якось.

Галя: Мартусенько моя, де ти, дитинко моя бідна, де ти...?

Кривий: Не плачте мамуню. Бог потішить, не дасть дитині загинати. не дасть пропадати.

Дідусь: А ви чоловіче Божий, не думаєте, куди би нам шукати?

Семен: Вони кажуть, щоби на Лукавець, до старої Матрони, там, то знайдеться дитина.

Дідусь: Може й добре кажуть. Ідіть, шукайте, а я людоньки, пійду сам, всі стежки старечими перейду ногами, постити буду, сльозами слід скрапляти.

Роман: (підходить до Галі і бере її за руку.)
А ми Галя і собі підем. Одна у нас дитина, одно добро, котре нам Господь дав і того то добра ми